

KRAJEVNA SKUPNOST BEŽIGRAD II

Delegati – kje ste?

Na zasedanju skupščine krajevne skupnosti Bežigrad II – bila je 28. februarja – je bilo slišati pohvale in tudi veliko kritike. Pohvale je bil zaslužen deležen svet KS, ki je pod predsedstvom Miloša Hočevarja zelo uspešno opravljal svoje dolžnosti in tudi dolžnosti, ki bi jih moral opravljati eden od organov skupščine kot je to na primer svet potrošnikov. Ta, tako važen organ, namreč v KS Bežigrad II še vedno ne obstaja. Lani sta bili sicer dve ustanovni seji, ki pa zaradi nesklepnosti nista bili učinkoviti. Tako je bil svet KS primoran poseči v reševanje tistih zadev, ki sicer spadajo v pristojnost sveta potrošnikov. Takih zadev pa ni bilo malo, še zlasti ob lanskoletnem pomanjkanju blaga v trgovinah.

Učinkovito pa je bilo lani delo sveta stanovalcev, kar se odraža v izboljšanju hišne samouprave in pa naloge v zvezi z LO in DS, pri izvedbi katerih so organizacije združenega dela ne-

sporno dobro sodelovale. Ne more se pa tega reči o njihovem sodelovanju na drugih področjih. OZD doslej še niso pokazale nobene zanimanja za druge probleme krajevne skupnosti.

Največ kritičnih besed je bilo izrečenih o delu (nede- lu) delegacij samoupravnih interesnih skupnosti. Ugotovitev, da je delo teh delegacij več kot pomanjkljivo, ni nova. Že na lanskem zasedanju skupščine se je veliko govorilo o tem, da se delegacije ne sestajajo ali da niso sklepne. Zlasti nedelavna je delegacija za kulturo in raziskovanje ter združena delegacija za vzgojo in izobraževanje, otroško varstvo in telesno kulturo. Na seje slednje prihajata redno le dva delegata, eden od izvoljenih se doslej na vabilo še nikoli ni odzval, drugi pa neudeležbe niti ne opravičijo.

Morda se bo v delegatih le zbudila vest in zavest ob pisnem pozivu predsedstva krajevne konference SZDL

naj se dejavno vključijo v delo delegacij in tako odgovorno izpolnijo dolžnosti, ki smo jim jih krajsani zaupali pred dvema letoma na volitvah na osnovi njihove izjave o pristanku na kandidaturu.

Na skupščini je bil govor tudi o še vedno neprimer- nem financiranju krajevnih skupnosti in o vprašanju, ki se nanaša na racionalizaci- jo poslovanja krajevnih skupnosti po njihovi razde- litvi. O obeh vprašanih bo po sklepu skupščine spre- govoril delegat na zboru krajevnih skupnosti.

Razen zaključnega raču- na za lani in finančnega na- črta za letošnje leto je skupščina sprejela tudi program sveta KS, v kate- rem je kot trajna naloga za- jeto reševanje vseh perečih problemov na njenem ob- močju.

Ker se 20. aprila letos izreče mandat skupščine so se delegati pogovorili o pripravi na volitve nove skupščine.

E. K.

NA OBISKU PRI JANEZU KLEMENČIČU

Spomini na kosmato družčino

Klepetala sva na njegovem domu v Bratinovi ulici. Ne le visok življenjski jubilej – pred dnevi je Janez Klemenčič praznoval osemdesetletnico – ampak tudi dejstvo, da živi za Bežigradom že več kot pol stoletja, sta me pripeljala na obisk k prvemu učitelju psov pri nas. Ogledovanje priznanj in poka- lov ter mnogih že orumenelih fotografij, ki spominjajo na njegovo delovno in ljubiteljsko predanost štirinožnim prijate- ljem, je od časa do časa zmoti- la le mala šnauzerka Biba.

»Veste, s psi je tako kot z ljudmi: lepa beseda lepo me- sto najde,« sva začela pogo- vor. »Pa vi, imate radi živali?« me je pobaral na začetku. Izmenjala sva nekaj »pasjih iz- kušenj« in beseda je stekla – o Pigu, Borutu, Činču, Brani, Ka- li, Tasu, Bibi in drugih iz števil- ne kosmate družčine. Prvo mesto v njej pripada psu Pigu.

Ko je Janez Klemenčič, idrij- ski rudar, leta 1931 pobegnil iz takratne italijanske Idrije k stricu v Ljubljano, še slutil ni, da bo stričev službeni pes Pigo tako usoden za njegovo živ- ljenjsko pot. Skrbel je zanj, vo- dil ga je na sprehode in kmalu sta postala prijatelja. Stric mu je zaradi očitne nagnjenosti in sposobnosti v ravnanju s psi kmalu priskrbel novega oskr- bovanca, nemškega ovčarja Boruta. V štirih mesecih ga je Janez naučil marsikaj in ko so izšolanega psa vrnili gospo- darju, so celo nekateri takratni časopisi obelodanili, da obsta- ja v ljubljanskem Mestnem lo- gu dobra pasja šola.

A to seveda še ni bila prava šola. Čeprav se je Janez Kle- menčič že leta 1932 pridružil klubu športnih in službenih psov v Ljubljani, se je, kot pra-

vi sam, še vedno počutil ama- terja. Toda izkušnje v učenju kosmatincev je bilo vse več, tako da jih je že pred vojno, še bolj pa po njej, začel uspešno

sta prijatelja, kosmatinec, ki je med uspešnim šolanjem dobil ime Činč, pa je postal prvi službeni pes milice pri nas. Že med učenjem je Činč dobro

Fotografija iz albuma Janeza Klemenčiča spominja na leto 1958, ko je ljubljanski Viba snemal v Bovcu svoj prvi celovečerni film Kala. Na pse Borisa Šnuderla ima mojster Klemenčič lepe spomine. »Bil je lep, po naravi pa oster in ubogljiv. Pri snemanju in ponavljanju kadrov je bilo manj težav s psom kot z ljudmi,« se spominja.

posredovati tudi drugim klub- ovcem in lastnikom psov.

Leta 1947, ko je bila usta- novljena šola za službene pse notranje uprave, prva te vrste pri nas, je Janez Klemenčič postal njen prvi učitelj. »Ob koncu vojne pri nas ni bilo ve- liko dobrih psov, ki bi bili pri- merni za učenje,« je dejal. »Dober pes mora biti namreč hraber, oster in ubogljiv. Pes, ki se boji strela, je strahope- ten. Seveda imajo ljudje radi različne pasme psov, a za uče- nje je najprimernejši nemški ovčar,« meni Janez Klemenčič. Nemški ovčar je tudi najbolj vsestransko uporaben – od službenega in lavinskega psa do vodiča slepih.

Usoda je hotela, da so oku- patorji, ko so se umikali, poza- bili v Ljubljani prav takšnega psa. Janez Klemenčič ga je ta- koj opazil. Bil je to zelo sposo- ben in mlad nemški ovčar. Ker je pes iskal gospodarja, Janez pa mu je vsak dan nosil hrano, je šel izgubljenec nekega dne, ko je pripeljal še svojo psico, kar lepo z njim domov. Postala

iskal sledi. Še pred uradnim izpitom pa je s to svojo spo- sobnostjo rešil triletno dekli- co, ki se je izgubila na Rožni- ku. Presrečna mamica mu je kupila par klobas, miličniku pa salamo.

Lepe spomine ima Janez Klemenčič tudi na Kalo in Bra- no, filmski zvezdi iz filmov Kala in Kekec ter na Tasa in ostale, s katerimi si je na mednarod- nih tekmovanjih priboril števil- na priznanja in pohvale, med njimi tudi priznanja kinoloških zvez Italije, Avstrije in Švice. Po upokojitvi leta 1972 se je še ukvarjal z učenjem psov. Pravi pa, da je, kljub prošnjam ljudi, zaradi let tudi to opustil. Vesel je, da je svoje bogate izkušnje prenesel na dobre naslednike njegovega dela v šoli službe- nih psov in na Kinološkem društvu športnih in službenih psov. Ostala mu je le še njego- va Biba, za katero imajo sosed- dovi otroci vedno kakšen pi- škot, in spomini na dolga leta pasje zvestobe.

VIDA PETROVČIČ

LETNA KONFERENCA KO ZRVS FRANC RAVBAR

Črnuški »rezervisti« z roko v roki

»Čeprav so po reorganizaciji krajevnih skupnosti in hkrati s tem tudi krajevnih organizacij Zveze rezervnih vojaških stare- šin na Črnučah nastala name- sto poprej ene, potlej štiri or- ganizacije, so te pri delu ostale še naprej povezane, kar je v primerjavi z ostalimi področji v občini Ljubljana Bežigrad, ro- dilo dobre, lahko bi dejal za- vidljive rezultate.« Tako je oce- nil med drugim delo KO ZRVS Franc Ravbar sekretar občin- ske organizacije ZRVS Viktor Ramovš, ki se je udeležil fe- bruarske letne konference re- zervnih vojaških strešin te or- ganizacije na Črnučah.

In res so imeli rezervisti ob svojem letnem obračunu dela kaj povedati. Že sama udelež- ba pri uresničevanju izobraže- valnega programa, kot so stro- kovna predavanja in zaključne taktične vaje, je iz leta v leto

večja s čemer se lahko pohva- lijo le redke organizacije ZRVS. Medtem ko je bila ude- ležba leta 1980 le 68-odstotna (v letih 1981 in 1982 72-odstot- na), je bila udeležba lani že 83- odstotna. Iz tega, še zlasti pa iz poročila predsednika Pavleta Radlja, ki je natančno poročal o delu te organizacije, je moč zanesljivo trditi, da se je med rezervisti na Črnučah nenehno nekaj dogajalo in da so bile oblike dejavnosti dokaj pri- vlačne za večino članstva. Med drugim velja omeniti nadvse uspešno izpeljan obrambni dan z učenci osnovne šole Maksa Pečarja na Črnučah, ki se ga je udeležilo okrog 400 učencev s celotnim učiteljskim in proforskim zborom, s pri- padniki JLA iz vojašnice Ljubo Šercer in kajpak številnimi re- zervnimi starešinami iz te or- ganizacije. Ob tem so izvedli tudi streliško tekmovanje z ma- lokalibrsko puško, ki se ga je udeležilo blizu 250 mladincev in mladink in so dosegli nad- povprečne rezultate.

Ob tem, ko je konferenca izrekla priznanje dosedanjemu predsedstvu in komisijam, je sekretar OK ZRVS podelil še

občinska priznanja, ki so jih prejeli:

B. Mihajl, R. Vobič, F. Artič, J. Lončar, M. Remic in M. Žu- pancič.

Za predsednika KO ZRVS Franc Ravbar je konferenca za naslednje mandatno obdobje ponovno izvolila Pavleta Rad- lja.

M. R.

Čisto ozračje in dober teleobjektiv na fotoaparatu prestavita Ljubljano prav pod vznožje Kamniških planin. Žal pa nas megla in žeplov dioksid prevečkrat prikrajšata za takšne panorame.

Foto: IVAN ŠUČUR-IKI

ZDRAVJE VSEM DO LETA 2000

Od zdravil ne smemo pričakovati preveč

Čas, v katerem živimo, je tako napolnil lekarniške poli- ce z različnimi škatlicami, da ni zdravnika, ki bi poznal vsa ta zdravila. Koliko je tam enakih zdravil pod različnimi imeni, koliko je takih, ki so si po delovanju zelo podobna? Do tega spoznanja nismo prišli šele sedaj, ko smo v zadregi z nekaterimi zdravili, preveč zdravil je že naša dol- goletna hiba. A tako ni samo pri nas, tudi naši sosedje on- stran meje imajo stotine in stotine zdravil. Ni tako dolgo tega, ko je v razviti državi strokovna komisija ugotovi- la, da bi bilo povsem dovolj, če bi imeli samo 70 različnih zdravil!

Prišlo nam je v navado, da že za majhne nevšečnosti se- žemo po tableti. Je to res po- trebno? Najbrž ne, večina skrbnih mamic ponudi do- jenčku, ki ga zvija v trebuhu, kamilični čaj ali podoben pri- pravek. Drugače pa postopa, če ima sama podobne težave, takoj je v ustih tableta proti krčem. Torej je v podza- vesti le še pravilno gledanje, zakaj vnašati v telo kemika- lije, če z naravnim sredstvom lahko dosežemo enak uč- inek! Razvada, za vsako bole- čino-tableto, je že marsiko- mu nepopravljivo poškodova- la ledvica. Brez dobre funkcije ledvic pa se ne da živeti.

Zdravila, ki so vsa po vrsti kemični pripravek, sprožijo v telesu različne reakcije, ki so zdravljenju določene bolezni v prid. Če bi bilo samo tako, bi bilo vse lepo in prav. Žal pa skoraj vsako zdravilo lah- ko spremi cela vrsta bolj ali manj nevarnih sopojavor. Nekatera zdravila se med se- boj celo ne dopolnjujejo, imajo nasprotno delujoči učinek ali pa se učinek ene- ga zdravila podvoji. Povzetek vsega, kar smo povedali, je samo ta: z zdravili naj rokuje samo zdravnik, tablete nika- kor ne smejo reševati vsako- dnevnih nevšečnosti!

Od zdravil ne smemo pri- čakovati preveč, ker to niso

sredstva, ki bi lahko delala čudeže. Priznati moramo: nekaj je res takih, ki rešujejo življenja, večinoma pa so te- lesu samo v pomoč pri zdrav- ljenju bolezni. Zdravilom mo- ra priskočiti na pomoč tudi bolnik sam z urejenim nači- nom življenja, s spoštova- njem vseh navodil in z odre- kanjem nezdravim navadam. Neredko je bolnikov delež – prispevek – k zdravljenju lah- ko večji, kakor delež zdravil. Alkoholikovih jeter ne bodo ozdravila zdravila, ampak njegov prispevek – preneha- nje pitja alkoholnih pijač.

Nekaj je le še treba reči o kopici zdravil, ki jih je pri ne- katerih bolnikih kar za majh- no malico. Če bodo imeli sre- čo, jim bo pest tablet samo pokvarila apetit, lahko pa se zgodi še kaj hujšega. Kadar se bolnikom zaradi nasvetov različnih zdravnikov nabere preveč zdravil, storijo najbo- lje, da zberejo vse kozarčke

in škatlice ter se posvetujejo z zdravnikom, ki mu zaupajo. Ta naj, če je le možno, izbere samo nekaj najpotrebnejših. Zelo dobro je, da ta zdravila bolnik pozna po imenu ali pa naj nosi vedno s seboj »spi- sek« zdravil. Prav lahko se zgodi, da bo bolnik potrebo- val pomoč, ko bo v drugem kraju. Tega zdravnika bo za- nesljivo zanimalo dosedanje zdravljenje. Le kaj bo zdrav- nik na boljšem, če bo zvedel, da bolnik uživa tri rdeče, dve beli, eno zeleno in pol oranž- ne tablete dnevno! Smešno, a resnično je tako.

Morda bo kdo ob prebira- nju tega prispevka pomislil: ta avtorica je velika nasprot- nica zdravil. Nikakor ne, vsak dan jih napišem veliko, kadar pa jih je preveč, jih tudi od- svetujem.

dr. Milena VRENK-JERŠE
ZDRAVSTVENI DOM
LJUBLJANA

žene iz bežigraskih likovnih sekcij.

V prostorih tovarniške resta- vracije je kulturna komisija pri IO osnovne organizacije sindi- kata ISKRA-Sestavni deli pri- pravila v počastitev kulturnega dneva Slovencev razstavo li- kovnih del učencev osnovne šole Boris Kidrič.

Delavci so si z velikim zani- manjem ogledali razstavljeni likovna dela in bili pri posa- meznih delih tako navdušeni, da skoraj niso mogli verjeti, da so jih ustvarile roke in um osnovnošolske mladine.

V Commercu na Einspieler- jevi 6 razstavlja akademski sli- kar Danijel Fugger. Razstava bo odprta do 23. marca.

Za dan žena

Društvo upokojencev Ljub- ljana-Bežigrad obvešča svoje člane, da bo v počastitev Dneva žena organiziralo izlet v četrtek, 15. marca 1984. Pe- ljali se bomo v Škofjo Loko, Trzin, Radovljico (kjer bo ko- silo) in naprej v Zapuže in na Bled.

Prijavite se v društveni pi- sarni, Smoletova 16, dne 9. in 13. 3. med 9. in 12. uro. Cena izleta je 600,00 din (s kosilom).